

Črniški :

Dragi Marijini otroci!

Pred milostno podobo žalostne Matere božje je klečala mala deklica in pobožno molila. Položila je pred Marijo kito cvetja. Iz žalostnih oči so ji kapale debele solze. Bila je v veliki sili. Oče, dober čevljar, je bil dolgo bolan. Zdaj ni več starih naročnikov, ni denarja, da bi kupil usnja, nič pa ne dobi na upanje. Ko je sila že prav velika, pošlje svojo malo Lenčko v sosednjo vas k premožnim sorodnikom s prošnjo, naj mu posodijo nekaj denarja. Dobri Marijin otrok se pomudi nekaj časa pred oltarjem Matere božje, potem pa z zaupanjem v njeno pomoč nadaljuje svojo pot.

Ko razodene sorodniku-gostilničarju svojo prošnjo, jo ta ostro zavrne, češ, da nima denarja zato, da bi ga izgubil. Pristavi še: »Če mi hoče oče narediti par čevljev, tedaj naj jih naredi; mojo mero že pozna, predujma pa ne dam nobenega — in konec.« Lenčki stopijo solze v oči. Obrne se, da gre. Gostilničarka ji pomigne, naj pride v kuhinjo. Da ji velik kos mesa in hleb kruha. »Vzemi tole,« ji pravi, »da ne prideš praznih rok domov.« Lenčka se lepo zahvali in je vesela, da bo potolažila lakoto svojih bratcev.

Oče, ki je čmerikav radi svoje še ne popolnoma prestale bolezni, se močno razburi, ko zve, da mu je njegovo zadnje upanje splavalo po vodi. V jezi nahruli Lenčko: »Glej, kaj imaš od svoje molitve! Pravila si, da ti bo Mati božja pomagala.« — »Oh, oče,« odgovori Lenčka, »kar govorite, ni prav. Ali ne molimo vsak dan za vsakdanji kruh in ali nismo bili danes uslišani?

Marija bo že še tudi naprej skrbela za nas, mi pa ne smemo odnehati z našimi prošnjami.«

Drugi dan je vzela Lenčka v mraku svoj rožni venec v roke in je jela pobožno moliti. Oče je prišel ves zagrenjen domov. Spet ni dobil ne dela ne predujma. — »Nimaš boljšega dela, kakor da moliš rožni venec?« je zavpil na deklico. »Daj mi sem to brezpotrebno reč, da me ne bo več dražila!« Preden se je Lenčka zavedela, ji je vzel oče rožni venec in ga je zagnal skozi okno. Lenčka se je prestrašila in odhitela na ulico poiskati molek. Pa njene solzne oči so bile motne, in luč svetiljke jo je slepila. — »Kaj iščeš, deklica?« jo vpraša prijazen glas. Ko se Lenčka zravna, vidi prijazno obličje duhovnika. V roki drži njen rožni venec. — »O, to je moj rožni venec! Zahvalim, zahvalim se vam prav lepo, velečastiti gospod!« — »Zakaj si ga pa vrgla skozi okno?« jo vpraša duhovnik. »Videl sem, kako je padel, in sem ga pobral pod oknom.« — »Jaz ga nisem vrgla ven, prav gotovo ne! Pa ...« Ustavila se je sredi stavka in gledala proseče duhovnika. Ta jo je nagovarjal, naj mu le vse zaupa. Tako je zvedel vse, kar je težilo ubogega otroka. »Tvoje zaupanje do Marije ne bo ostalo brez plačila,« ji reče duhovnik. »Pojdiva k očetu!«

Čevljar se je ustrašil, ko je zagledal duhovnika. Misli je, da ga bo oštel, ker je grdo ravnal s posvečeno rečjo. Ta je pa rekel: »Mati božja me pošilja k vam, da vam pokaže, da je ne kličemo zaman na pomoč. Tukaj imate denar! Naredite mi par čevljev! Jutri pa pridite k meni: poskrbel vam bom odjemalcev.« — Čevljarja je bilo tako močno sram, da ni našel besedi. Končno je rekel: »Kako naj se vam zahvalim, velečastiti gospod? Verjemite mi, da nisem bil vedno tak. Poboljšal se bom.« Držal je potem besedo. Lenčka je, ko so si opomogli, nesla k Marijinemu oltarju okvir, v katerem so se blestele tele črke: »Marija je pomagala!«

Kdor zaupa v Marijo, ne bo nikoli osramočen. To vedo in po tem se tudi ravnaajo vsi dobri Marijini otroci. Kraljica presvetega rožnega venca naj bo ta mesec naša zavetnica: saj je oktober posvečen spominu te skrivnosti. Prav bo pa tudi, da vsi dobro pregledamo, kako je kaj z našo vsakdanjo molitvijo svetega rož-

nega venca. Res je, da ga molimo vsak dan, pa kako? Mesto, da bi poklonili vsak dan Mariji lepo dehteč venec žlahtnih duhovnih cvetic, ji mogoče poklanjamo le nemarno spleten venec prazne slame. Pri tem pa mislimo, da smo nebeško Mater dobro počastili. Opazujmo se, otroci božji, in glejmo, da se ta mesec poboljšamo!

Na molitev rožnega venca se je treba pripraviti. Pomislite, kaj boste delali. Marijo slavili! Ona vas vidi in posluša. Kaj, ko bi se vam prikazala, kakor se je prikazala v Lurdu pobožni Bernardki? To bi se potrudili, da bi ji naredili veselje. Enako se potrudite vsakikrat, ko hočete opraviti to prelepo molitev.

Tudi telo naj da Mariji čast. Najlepše bo, če molite kleče; roke imejte lepo sklenjene. Oči vam bi znale tudi nagajati. Zato jih obrnite na kako podobo Matere božje ali pa jih povesite in glejte pred se. Pazite, da vam ne uidejo na stranpota! Usta naj tudi store svojo dolžnost. Lepo naj izgovarjajo svete besede, ne prehitro pa tudi ne prepočasi.

Glavno je pa pobožnost srca. Mislite na to, kar izgovarjate z usti! Premišlujte skrivnosti svetega rožnega venca! To ne bo težko, če se zamislite v položaj, v katerem sta se nahajala Jezus in Marija. Lepo bi bilo, ko bi imeli pri vsaki skrivnosti pred očmi sliko, ki predočuje dotično skrivnost. Takih slik ste že gotovo veliko videli. Le spomnite se nanje! Glejte, kaj Jezus in Marija delata in trpita, kaj govorita, kaj mislita. Veselite se z njima in žalujte z njima. Glejte, kaj delajo njuni prijatelji in sovražniki. Sklenite posnemati prijatelje; varovati pa se, da ne boste sovražniki Jezusovi. Tako vam postane molitev rožnega venca kratkočasna in koristna.

Otroci božji! Imejte radi sveti rožni venec, četudi vam bo kdaj težko, moliti ga. Prav bi bilo, da bi imel vsak otrok svoj molek. Ko ga kupujete, glejte, da je trpežen. Nosite ga radi vedno s seboj! Pa glejte, da ga ne izgubite! Seveda ga dajte prej blagosloviti, da boste tako deležni obilnih odpustkov. Priložnosti, da ga molite, boste imeli dovolj. Dobro je, moliti ga pri sveti

maši. Ko greste po kaki samotni poti, lahko zmolite kak del. Pobožni pastirji imajo tudi na paši čas za to.

Otroci Marijini, četudi se med seboj osebno ne poznamo, vendar hočemo ta mesec po molitvi svetega rožnega venca združeni nebeško Mater lepo častiti in pa drug za drugega moliti.

Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslavlja vas!

Uganke, skrivalnice in drugo.

Uganke.

Spodaj ozek, zgoraj širok, skozi pa teče majhen potok. Kaj je to? Ljajak.

Dokler me ne poznaš, se jeziš, da me ne poznaš; ko me pa spoznaš, ne maraš več zame. Kaj je to? Uganke.

Kdo s šestimi nogami le po štirih gre? Jezdec.

Kdo je umoril četrtino vseh ljudi na zemlji? Kajn.

Kdo hodi brez nog gor in dol? Solnce.

Štiri sestre se vedno gledajo, pa se nikoli ne nagledajo. Kako jim je ime? Stene.

Kaj se na ajdove žgance najbolj prileže? Zabela.

Kdaj si brez glave v hiši?

Kadar jo skozi okno moliš.

Kdaj teče v mlinu samo eno kolo? Kadar druga stoji.

Na pašo gre sito, domov pa lačno. Kdo? Pastirska torba.

1. Naloga.

Pet takih-le črt imaš (— — — — —).
Kako boš nanje položil 10 kovanih dinarjev tako, da bodo na vsaki črti ležali po štirje dinarji?